

Raukka, joka verellään toisenkin kyyneleet tuhraa.
Raukka, joka tunteensa multa anantaa.
Pelko, joka ohjaa kaulansa köydellä kuristamaan.
Pelko, jonka kanssa, astelee hävinneenä helvettiin.

Pidän itseäni kädestä kiinni,
että tiedän tuntevani.
Tukahdutan ylpeytteni,
jotta tiedän pystyväni kuolemaan.

Hetken vielä kaksi, vierekkäin.
Kunnes maahan jäljet katoaa.

Kun kuolen pois, en tahdo sinun kärsivän.
Vaikka ikävä on tunteista kaunein.
Tiedän, että olet kotona ja turvassa.
Silti pelkään, että joudut liian kauas.

Perkele! Melkein itkettää, mutta en itke.
En itke!

Otan vastaan vaikka sataa luotia,
eikä ne osu sydämeeni.
Siinä seisoo toinen ihmeissään,
toista ei ole enää olemassakaan.

Hetken vielä kaksi, vierekkäin.
Kunnes maahan jäljet katoaa.

Kun kuolen pois, en tahdo sinun kärsivän.
Vaikka ikävä on tunteista kaunein.
Tiedän, että olet kotona ja turvassa.
Silti pelkään, että joudut liian kauas.
Sovitaanko, että ole ihan lähellä.
Ja, että sinulle on tulevaisuus kaunis.
En osaa selittää, kun päivätkin lyhenee.
Pitkälle päästiin, vaikka perille ei koskaan.
Kirjoitin sanat nämä sinulle.
Eikä ne kuole koskaan.